

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. II. Rejicitur ulteriùs immane illud lansenuu placitum de mandatis
impoßibilibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

cruciatibus aeternum addicere. Quod quis non videt quam sit ab omni ratione alienum.

VI. Duplex circa mandatorum observationem impotentia.

Perfecte vel le servare mandata nemo potest sine gratia.

Eodem recidit utraque Jansenii responsio.

Respondet Jansenius duplicem dari impotentiam, altera est quam, ut maxime velit quis, supplere nequit, qualis est ut claudus recte incedat, vel ut qui nullos habet pedes ambulet. Altera vero impotentia, inquit, est ex defectu volitionis, quae si adesset quanta esse debet, fieret praecipuum. Hanc itaque impotentiam ait habere homines circa observationem mandatorum Dei, quae nimirum si perfecte servare vellent, servarent. Sed apertissime constat quam istud sit ridiculum: hoc ipsum enim velle perfecte servare mandata non possunt homines sine gratia sufficiente, quam cum juxta Jansenium in hoc statu naturae lapsae non habeant, non magis elicere actum illum perfecte volendi servare mandata possunt, quam caecus videre, aut qui caret pedibus ambulare. Hunc ergo actum volitionis hominibus praecipere sine auxilio ad illum eliciendum necessario, perinde est ac si juberet hominem sine pedibus currere, aut sine lingua loqui: sicque in idem recidit utraque ejus responsio; non enim possunt homines observare mandata, nisi hoc perfecte velint, sed habent impotentiam hoc perfecte volendi; ergo & mandata observandi. Inanis itaque est haec duplicis impotentiae distinctio.

SECTIO SECUNDA.

Rejicitur ulterius immane illud Jansenii placitum de mandatis impossibilibus.

I. In hac de mandatis impossibilibus dogma acerrime invenitur Patres.

Nihil verò ad pronuntiati hujus sceditatem cognoscendam accommodatus, quam ut quid de eo senserint Patres audiamus: quos inter, quò doctior quis, quò sanctior, quò honoris Dei studiosior, eò vehementius in illud invehitur, dictisque acrioribus insectatur. S. Augustinus, ut Sectione praecedente, num. 3. vidimus, illud stultum appellat, S. Basilius Oratione in Attende tibi impium; impium est, inquit, asserere Spiritus Sancti praecepta esse observata impossibilia. Alii caecam vestigiam, & profanam temeritatem vocant; omnes denique execrantur ut dictum divinae Sapientiae, Bonitati, & Justitiae contrarium: imò si quis Deum impossibile aliquid homini praecipere diceret, blasphemiae loco habebant, & in ejus caput anathema jure pronuntiandum arbitrabantur. Quantum hi Patres, Orbis lumina à Jansenii mente discrepabant!

II. Antiquitatis ergo vox est, Deum nec praecipere impossibilia, nec praecipere posse: est inquam dogma à Patribus longè sibi invicem serie succedentibus, ac veneranda illà saeculorum omnium canitie veluti oraculum semper habitum, in eoque firmi adeo fixique erant Universi, ut monstri instar censeretur si contrarium quis vel leviter inveniaret. Quid nunc dicerent prisci illi Ecclesiae

proceres Augustinus, Basilius & alii, si adhuc in terris degerent, viderentque sui ordinis hominem, sacra nimirum insula insignitum, eodemque cum ipsis loco constitutum; si inquam eum viderent dirum hoc effatum, quod ipsi blasphemiae loco habebant, mordicus defendentem, junctumque haereticis omnes in hoc ingenii nervos intendere, ut illud probet & illustret, ac pro vero & catholico dogmate mortalibus obtudat.

Jam verò, quis Ecclesiae, quae columna est & firmamentum veritatis, hac in re sensus sit, nobis in generali totius Orbis conspectu traditus, videamus. Hoc ergo pronuntiatum, Deum hominibus praecipere impossibilia; atrox adeo & barbarum Patribus Tridenti congregatis visum est, ut quisquis hoc dixerit, eum à fidelium communione rescandum existimaverint. Unde sess. 6. can. 18. sic habetur: Si quis dixerit Dei praecepta homini, etiam justificato & sub gratia constituto, esse ad observandum impossibilia; Anathema sit. Eadem etiam sessione, capite undecimo haec veritas fusiùs declaratur his verbis: Nemo temeraria illa, & à Patribus sub anathemate prohibita voce uti debet: Dei praecepta homini justificato ad observandum esse impossibilia. Nam Deus impossibilia non jubet, sed jubendo monet & facere quod possis, & petere quod non possis, & adjuvat ut possis. Quibus Concilii verbis clarissimum est, proscriptum esse cum suo dogmate Jansenium.

Accedit Summorum Pontificum auctoritas, nam Pius V. & Gregorius XIII. hanc Michaelis Baïi propositionem, ordine 54. definitiva hac sententia, Deum homini nihil impossibile praecipisse, falso tribuitur Augustino, cum Pelagii sit, damnant: quae propositio cum etiam sit Jansenii, & eadem utriusque hac in re doctrina, Deum scilicet homini in naturà lapsa praecipere impossibilia, in Baio damnatur Jansenius. Hic verò insuper Bulla peculiariter in eum ab Innocentio X. edita condemnatur ob hunc etiam errorem, qui in primà ex quinque illis propositionibus continetur. Pontificis verba sunt: Primam praedictarum propositionum: Aliqua Dei praecepta hominibus justis volentibus, & conantibus, secundum praesentes, quas habent vires, sunt impossibilia deest quoque illis gratia, quae possibilia fiunt: temerariam, impiam, blasphemam, anathemate damnatam, & haereticam declaramus, & uti talem damnamus.

Facessat ergo impium hoc, Deoque injuriosissimum dogma, praecipua scilicet ab eo hominibus imposita, esse observata impossibilia, quod ita vel ipso lumine rationis constat esse falsum, ut non nisi reclamante naturà hoc affirmare quisquam possit. Haec pro instituto nostro sufficient: qui hanc blasphemiam pluribus confutatam videre vult, consulat Bellarminum & alios, qui Fidei causam contra hujus temporis haereticos defendendam susceperunt: qui enim Lutherum, Calvinum, Bezam & reliquos impugnat, eadem opera impugnat Jansenium, qui sua prope omnia ex eorum scriptis desumpsit, & hoc nomine orthodoxorum omnium jure in se calamos exacuit.

Hoc Jansenii effatum Patres tanquam blasphemum execrabantur.

III. Quis Ecclesiae de impossibilitate servanda mandata sentiat.

Concilium Tridentinum sess. 6. can. 18. & cap. 11.

IV. A Summis Pontificibus damnatae propositio asserens Dei praecepta esse impossibilia.

Jansenii error ab Innocentio X. damnatur.

V. Qui Lutherum, Calvinum, & alios haereticos impugnat, impugnat Jansenium.

Orthodoxorum omnium in se calamos jure exacuit Jansenius.